

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Ramón de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, a setmana; Un número, a quartet. — Sortí d'illam les lliures ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 2 réis setmaners; Estranger, 16. —

NECROLOGIA

*****

Al publicarse nostre darrer número estavam ben lluny de poder pensar que 'l present tindríem d'encabellarlo ab la trista notícia que avuy doném á nostres legidors.

Evaristo Ullastres, editor-impressor y un dels fundadors de nostre periòdich, acaba de morir quan menos podíem esperarho, deixant un buyt impossible d'omplir en sa desconsolada familia, en los nombrosos amichs y en tots quants havien tingut ocasió de tractarlo.

Lo diaapte passat, á la tarde, al proposarli nostre director que 's recullissen firmas en lo seu establiment pera unir á la exposició iniciada per *El Diluvio* demanant 'l indult dels que poguessen resultar condemnats á mort pels consells de guerra de Madrid, contestá 'l senyor Ullastres.

— Estava esperant que vinguesseu pera dirvos lo mateix.

Y 'l nostre director aná á la redacció de *El Diluvio*, y recullí una copia de la exposició y varias fulles pera omplir de firmas.

Evaristo Ullastres fou lo primer en estampar son nom en aquelles fulles. ¡Qui podia pensar-se en aquell moment que aquella era la darrera firma que tenia de posar en sa vida! Doná jue-

go la setmanada á tots sos treballadors, com feya cada dissapir, y á las nou deixava la imprenta pera anarsen á sopar.

Sortí després para anar á recullir impresions sobre la sort dels condemnats á mort pels sucesos del 19 de Setembre, y á la uns de matíada estigué en la redacció de *El Diluvio* ab altres varis amichs que havian sortit del *Centre Federal*, del qual era membre 'l senyor Ullastres.

Entrá en sa casa á dos quarts de dues, sens que 'l més petit contratemps en sa bona salut pogués notar; y després d'una petita conversa ab alguns individuos de sa familia, se n'aná al llit tranquilment, abont encara enrahoná ab sa esposa alguns minuts. Poch després, al fer un moviment estrany, y preguntarli sa amatíssima muller si tenia algo, contestá tranquilment:—Res, ja 'm passaré. Aquestas foren sas darreras parules. Al notar la bona senyora un altre moviment de son marit, encengué llum correns, y... ¡oh espectáculo aterrador! lo senyor Ullastres ja no veya, ni sentia, ni parlava. Al primer crit d'anglay de la aterrada esposa, tota la familia se posá en moviment, mes ¡tot fou inútil! Pochs minuts després arribavan á la casa, l'un darrera 'l altre, dos metjes, y declaravan que Evaristo Ullastres havia mort d'una congestió cerebral fulminant...

Es indescriptible, no hi ha en lo mon ploma que pugui pintar la escena que seguí á tan impensada mort.

Passém, donchs, per alló lo terrible desconsol de la familia, la desesperada estupefacció dels primers que vejeren aquell cadavre plé de vida poch minuts avans, y fízemnos en las tristíssimas consecuencias de tan desagradable com inesperat succés.

En primer lloch una jove viuda inconsolable y tres tendres criatures que no podrán jamay buscar refugi en los brazos de son pare quan se vejin embudades per las anguniosas tempestats de la vida.

Una munió inculcable d'amichs també han perdut en ell un dels que més costosas y espontíneas provas d'amistat sabian donar, y molts lo plorarán dias y dias al recordar cómo sabia ser un verdader amich.

Lo partit federal ha perdut en ell un de sos més entusiastas y conseqüents partidaris; y totas las escolas liberals un dels més decidits defensors de las ideás de progrés y que més eloqüent exemple de tolerancia á tots los modos de pensar sabien imprimir á sos actes.

Que ses avansadas ideás las practicava més que no las predicava, al revés de tants altres que sempre tenen en la boca alló que menos

practican, ho prova la següent consideració:

A pesar de que Evaristo Ullastres era amo d'un dels més importants establiments industrials y mercantils de Barcelona, y á pesar de que las modernas aspiracions socials del quart estat fan que 'l capital y 'l treball, ó sia 'l obrer y 'l industrial ó 'l capitalista, estigan sempre com gat y gos á consecuencia de lo irconciliables que son sos vespucios interemos, ell havia lograt per rars excepció y com resultat de son caràcter y sas ideás, que en sa casa tots los treballadors se considerassen no com á casa d'un amo, sino d'un verdader amich, fins allí ahont pot arribar la sempre defectuosa perfecció humana.

En son establiment tipogràfic *La Academia* sempre s'han treballat menos horas que en totas las demés imprentas de Barcelona, y s'han pagat millor los jornals. Aixó ha fet que aquell establiment no pogués competir en baratura ab aquells altres que esclavisan en excés á sos operaris; p'ro s'ha compensat sobradament d'aquesta deficiencia conquistante 'l primer lloch entre las tipografías de bon gust, originalitat y verdadera intenció artistica de Barcelona, qualitat degudas sens dubte á no ésser excas en la retribució del treball dels bons artists que en general poblan sos tallers.

Sols aixís se explica que tenint lloch son enterro lo mateix diumenje á la tarde, y sens haverse cuidat ningú d'avisar á sos obrers, los primers que ho saberen se constituíssen en avisadors de sos companys, y multiplicantse tots ells al tenir noticia de tal desgracia, se produhí las verdaderas raras d'assistir la casi totalitat de dits obrers al enterrament del senyor Ullastres, no deixantlo fins donarli sepultura en lo cementiri, y que 's posesen de acurt lo mateix demati pera portarli una corona á la tomba.

A pesar de la premura del temps y de lo impensat del succés, l'enterro fou imponent. Unas quatre centas personas seguían darrera 'l cotxe fúnebre, cononentshi totas las classes socials, desde 'l doctor y 'l catedrático fins al obrer, desde 'l polítich avansat fins al capitalista y al modest industrial, y desde 'l parent fins al amich.

Lo *Centre Federalista* y la *Comisió permanent del Consell regional del partit federal de Catalunya*, de quals corporacions formava part lo difunt, acudiren en pes, depositant demunt la caixa que tancava 'l cadavre un ramell de semprevivas y pensaments ab la inscripció *El Centro Federalista á Evaristo Ullastres*. La magnífica corona que li portaren sos treballadors, tenia inscrites en sas cintas las següents

paraules: *Prueba de afecto de los obreros de la tipografía «La Academia» a su querido y malogrado jefe y amigo Evaristo Ullastres.*

Després de donar-se sepultura en lo cementiri vell al cadavre, lo senyor Vallés y Ribot pronuncia un breu y sentit discurs propi de la gravetat del acte que s'acabava de realitzar, tan eternit l'orador com entenint a tots los presents ab sas paraules.

Y aquí acabem nostra trista missió, consignat que 'ls liberals havem perdut un de nosres millors homes, lo partit federal un de nosres més fermes y conseqüents partidaris, la família un dels més amantíssims y dignes fills, marits y pares, y 'ls obrers un d'aquells tipus que, a pesar d'haverse consensat de lo inarmonisables que son avuy los interessos del capital y 'l treball, y tenint los seus en lo primer, defensava l'egon y obrava casi sempre en son favor obediint los impulsos de sos generosos sentiments y l'esperit de justícia que estava en Evaristo Ullastres poderosament encarnat.

La TRAMONTANA ha perdut també en ell un de sos més forts puntals. Seriam, donchs, uns ingrats, si avuy no li tribuitem un recort que de sobras se té ben meregut.

Si allí la terra lleugera, y servesca de consol a sa atribulada família lo considerem que son plor no es un'aria perduda en lo desert del oblit, sino las obras dominants del trist concertant que la amistat, lo respecte y la consideració de tothom entonan acompanyant lo recort del pas d'Evaristo Ullastres per aquesta vida.

A EVARISTO ULLASTRES

EN SA MORT

Prou te plora una esposa desolada pel dol de son amor que 'l cor li esqueixa; prou també la amistat resta apenada per lo buit que la ausencia en ella deixa.

Prou tot bon liberal per ta sobrada inesperada mort llensa greu queixa, y 'l hilantrop molt més d'una vegada en son cor planyes de dol per tu hi enfoca.

Mes no n'es cap d'aquestes ta gran gloria, puig d'altre 'n tens que a totas invalida y ta fama més gran pel mon esbomba:

Sent burgès per ton fat, no 's té memoria de que un tort als obrers fesses en vida, provocant sols son plor devant ta tomba.

J. LLUNAS

UN HOME D' ORDRE

La religió, la propietat, la família, heus aquí las tres bases fundamentals de la societat. Que falti alguna d'elles y la societat se n'va per terra, com se n'hi aniria l'iripode al que se suprims algun dels peus.

Que es l'home sense religió? Una bestia fera capàs de cometre los més espantosos crims. La religió es tan necessaria pera contenir las desenfrenades passions del home, com ho es lo fre pera subjectar la fogosa impetuositat del cavall salvatge.

Sense religió no hi ha honoradés, ni moral, ni bonas costums, ni res. ¿Que fora la societat sense l'terror de Deu? Una casa de bojos, un camp d'Agramant, una cosa sense cap ni cènter, en la que no imperaria més que la forsa bruta.

¡La forsa bruta!... Mes anem per parts, ara que estich sol y ningú m'ent.

Acás domina avuy altra cosa que la forsa bruta? Desgraciats de no-altres, la gent d'ordre, si no la tinguessim de part nostra. Perque

la veritat es, sols que no s' pot dir, que després de prop de dinou sigles d' ensenyansa religiosa, després del molt cuidada que tenim de fer aprendre ben bé de cor la doctrina en las escolars, després de tanis y tantos esforços pera inculcar a tots lo sant temor de Deu, sino fos per la por que s' té als castichs de la justícia humana ¡que se n' farien de tort!

Aixó de fer ó de deixar de fer las cosas no més que per la por al castich rebata al home al nivell de las bestias, a las que sols lo garrot las obliga a creure; mes, per més que sia dolorós, hem de confessar que tal es la naturalesa humana.

Jo meteix, home de carrera, doctor en lleys, periodista distingit, home d'ordre y religiós fins al moll dels ossos ¿qué faig quan vuli fer alguna malícia? ¡Repaso 'ls manaments de la ley de Deu! ¿consulto ma conciencia? Res de aixó. Agafó l' Códich y busco quins son los articles per entre 'ls quals puch escórrer sense perill de quedar pres en las mailas de la ley.

De la moral y de tot lo demás me n' enrich. Afortunadament aquestas mailas son molt mes ampies que les de la conciencia y ab una mica de habilitat pot un passar ben bé per entre mitj d'elles, sobre tot quan, com jo, s' hi té una mica de practica.

Si algú m' sentís pot ser me diria cómo ho faig pera tranquilisar ma conciencia de castich un cop que he faltat als principis de la moral cristiana. ¿Cóm ho faig? Lo més senzillament del mon. Confesso las mevas culpas, m' absolven y llestos.

Mes torném al cas. Déyam que es precis inculcar a tots lo sant temor de Deu, mes al meteix temps es necessari rodejar a la justícia humana de una forsa suficient pera ferse obediir y, cas de ser desobedescuda, pera aplicar lo castich de que l' delinquent s' hagi fet mereixedor.

La primera de las bases socials necessita donchs ser reforçada ab forsa capellans, forsa jutjes, forsa homes de lleys y forsa agents de policia. La iglesia y 'l presidi: heus aquí 'ls més fermes fonaments de aquesta base.

Déyam que la propietat es altra de las bases fundamentals de la societat.

En efecte, la propietat es lo complement de la personalitat humana. Se m' dira que hi ha moltes personas, las nou desenas parts, y me quedo curt, que estrán faltades de aquest complement; mes aixó no es compte nostre, de la gent d'ordre, composta en sa casi totalitat de propietaris, de gent que tenim que perdre.

Sense la propietat, sense la posesió de la terra y dels instruments de treball que obligan als perdulars a venir a raure a nosaltres ¿qué fora de la gent d'ordre?

Diuen que la propietat es un robo; que lo primer que va dir: aquest tros de terra es meu, va despossehir a la humanitat de una cosa que sols a ella de dret li pertocava; diuen que lo capital es la suor del pobre acumulat gota a gota en las caixas del rich. Pamplinas.

Lo que hi ha de positiu es que la propietat es nostra, de la gent d'ordre; lo demás son trossos.

Es veritat que si m' preguntessin a mi qué es lo que lligitima la meva m' veuria una mica apurat pera respondre, perque la veritat es que no he estat gaire escrupulos en triar los medis de adquirirla. Mes la ley la reconeix y als demás res los hi importa saber com y de quina manera he fet los diners. Sols que avuy la gent s' ha tornat de elló més tafanera.

Sent la propietat una de las bases de la societat, no hi ha pera qué dir que devém defensarla a capa y espasa. Pera posarla a cubert dels atacs de diables, tenim la guardia civil; contra las invasions foranas, tenim l' exercit.

La terra, las casas, las fabricas, tot aixó es la propietat, y tot aixó es també la patria. ¡La patria! Una de las més graciosas invencions de nosaltres, la gent d'ordre, ha estat la de fer defensar la patria, es a dir, la propietat, per aquells que no n' tenen.

D'alguna cosa 'nt havia de servir lo talent y la inventiva.

La família. Heus aquí la tercera de las bases socials. Sense la família s' acabaria l' mon. Mes aquesta família deu tenir per base l' matrimoni y, lo que es més, lo matrimoni religiós.

¿Qué es aixó de voler considerar lo matrimoni com un contracte qualsevol? ¿Esteriam trescos! Aixó fora erigit lo concubinat en institució. ¿Quina immoralitat! Es una cosa ab la

que may podrém transigir la gent d'ordre. Res de matrimoni civil y menos encara d' aixó que n' diuen amor lliure, que rebaxaria als homes al nivell dels gossos.

Fora de la família no hi ha moralitat possible. Si 'ls capellans no son tan morals com lo ran de desitjar, tal vegada sia degut a que se 'ls hi prohibeix formarse n' una, a lo menos aparent.

Aixó m' guardaria prou de dirho devant de ningú, perque havem convingut en que 'l celibat es una de las més grans insinucions del Catolicisme, religió que considera la virginitat com lo non plus ultra de la perfecció humana. Y vet aquí que, sense adonar-men, trovo que lo Catolicisme no està prou d' acort ab la nostra teoria de que la família es la base de tota societat y de tota moral.

Mes no 'ns emboliquém. Fem punt y apart. Jo ab aixó de la família he tingut desgracia. Malgrat que porto trenta anys de casat, no he pogut conseguir tenirne, a lo menos que jo ho sapiga.

De solter vaig tenir certs enredos ab una cambra de casa dels meus pares, que ma mare va treure al carrer perque va notar que estava en cert estat. Mes aquella era qualsevol cosa; com que més tart la vaig trobar en certa casa non sancta que jo frecuentava. ¡Qué volen ferhi! Cosas de joves.

Ja casat, pochos son los enredos que he tingut de aquesta mena. No més he estat tres anys emboliat ab una rossa del Arch de Sant Ramon del Call; deu ó dotze anys ab una morena, filla de família, del carrer de Sant Sever; tres ó quatre ab una casada de la plassa de Santa Catarina y sis ab una viuda del carrer Nou de Sant Francesch.

Mes tot aixó ho he fet ab la més santa intenció del mon. Com que totas las mevas queridas han viscut sempre en carrers de sanis.

Fora d' aixó y d' alguna que altra rellicada ab alguna de las cambres de casa, m' he consagrat per complet a la meva senyora. ¡Com que sempre he tingut la màxima de que la família es la base de la moral!

Mes sento 'ls passos de la meva muller. ¡Ay de mí si m' ha sentit!

Al arribar aquest número a mans de nostres llegidors hi sabrán que 'ls principals sublevats de Madrid estrán indultats de la pena de mort.

Sia obediint a la pressió del país, sia per conveniencias politicas, sia per bondat de sentiments, lo cas es que aquest ha sigut lo primer acte de clemencia per condemnats politichs de ensà de la restauració, y dels pochos realists durant la secular dominació de la dinastia borbónica.

Felicitemnos donchs del resultat tots los que havém treballat pera conseguirlo.

Brillantíssim y consolador ha sigut l' espectacle ha sigut l' espectacle que ha donat Barcelona devant de la petició d' indult.

Los firmants de la exposició demostraren ben bé ahont estava la opinió pública de nostra ciutat.

La gloria de tal éxit correspon sens dubte a la premsa, y en primer lloch a nostre apreciat colega *El Diluvio*, que prengué la iniciativa en aquest assumpto y 'l portá a terme ab la més ferma constancia.

La TRAMONTANA s' adherí al pensament, ben segura d' interpretar los desitjos de sos favoreixedors, que com a bons liberals no poden menos de voler que no repugni més a nostra vista la execució de la pena de mort, y sobre tot per delictes politichs.

Moltas han sigut las casas de nostra capital que durant lo dia d' ahir se posaren de festa per haverse concedit l' indult als sentenciats politichs de Madrid.

Espanya entera está d' enhorabona per aquesta mostra de sentiments humanitaris a que 'ns tenia molt poch acostumat la monarquia.

Los generals Concha, Pavia y Martinez Campos demanaren que s'apliqués tot lo rigor de la ordenansa als sublevats del 19 de Septiembre.

Los delictes no prescriuen ni l'èxit los esborra, y 'ls tres esmentats generals son culpables del meteix delictes que avuy pretenen castigar ab tot rigor.

Pera ser lògichs, lo sublevat del 43, l'hèroe del cop d'estat del 3 de Janer y l'autor de la sagunada, deurian comensar per manarse fusellar ells mateixos.

Mes cap d'ells es partidari de la lògica fins aquest punt.
Bon tros se n'falta.

La dona de nostre company, lo director de *El Grito del Pueblo*, pres a consecuencia de un article sobre las *veint horas*, està malalta de resultes de un gastament ocasionat pel disgust de veure pres al seu marit.

Vetaquí un delictes comés per la gent d'ordre pel que no hi ha cap càstich en lo *Códich Penal*.
¡Com que es aquesta meteix gent qui lo ha fet!

Lo príncep Alexandro, darrerament expulsat de Bulgaria, en set anys que ha estat al frente de aquesta petita nació no ha economisat més que 2.500.000 pesetas del seu sou particular. Una miseria.
¡Si no sabem com encara hi ha qui vulgui fer d'un ofici que tan poch dona!

Lo duch de Sevilla, Borbón de nom y de fets, ha publicat a Fransa una proclama declarant-se més republica que en Pl i Margall.

Vetaquí un home que va comensar per ser carlí; acabada la guerra va reconèixe a son cusi Alfonso; mort aquest va cometre una inconveniencia envers la viuda Regenta que li va valdre lo ser desterrat a Mallorca; fuig del seu desterro y ara se 'ns la republica.
¡Està vist que aquestos Borbons son capassos de tot!

Donchs encara no ha acabat lo tal duch de Sevilla.
Lo dia menos pensat se 'ns declara partidari del morio Maza.

Llegim en *El Globo*:
«La situación de Irlanda empeora por momentos, contrayéndose en no pequeña parte la actividad del marqués de Hartington y de sus amigos, en cuya fuerza se apoya mas principalmente el gobierno.»

Y heus aquí que l'òrga del posibilisme espanyol critica als radicals inglesos, justament perquè fan allí lo que en molta més petita escala fa a Espanya la microscòpica fracció castelara.

Apoyar als enemichs de la verdadera llibertat.
¡Boneyta sia la lògica dels adoradors de Sant Caselari!

Abi vàrem sentir la següent conversa:
—Cóm es que sent catalanista no vens ab nosaltres?
—Perque jo no vaig ab qui te poch de negre.
—No l'entench.
—Ben senzill. Jo soch negre fins al moll dels ossos, es a dir, vull la llibertat ab totes sas consecuencias, y no aniré may ab los *blanchs*, ó, lo que es lo meteix, ab los enemichs de aquesta llibertat.

¡Y encara hi ha qui enveja la posició dels bisbes!
¡Bonica deu ser aquesta quan un pobre capellà ha tingut que comprar per pochos quartos los coxes del ditant Narvaez pera regalarlos a un bisbe!
¡Lo que es la planeta de las cosas!
Perque la vritat es que 'ls coxes del general Narvaez no podian tenir millor aplicació que la de tragar a un bisbe.

L'Ajuntament de Barcelona no ha pogut reunir-se en los dias de la bullida de peticio del indult.
¡Y qué be saben comprendre aquestos Fivallers a la moda los sentiments de sos administrats!

La Diputació provincial ha determinat que

no havia hloch a deliberar sobre lo de demanar l'indult.

¡Votoslisto! Aixó 'm fa l'efecte d'un marit que la dona li fregís y ell determinés no encaparrarshi.

Mes los vots aquestos perteneixian a gent conservadors.

Donchs girém full. Jo 'm pensava que 's tractava de personas... d'altre mena.

Un meeting especial se projectava per dimecres a li de demanar la vida dels sentenciats a mort de Madrid.

Fins ara ningú ha demanat perdó d'altre modo que demanant clemencia.

Donchs lo meeting projectat tenia per objecte demanar que no 's matés a cap d'aquells ineluctosos en nom dels partidaris de la abolicio de la pena de mort.

La noticia del indult lo dimecres al demati, impossibilita la reunió.
De tots modos, celebrém que 'l destorb fos l'indult.

Tota la premsa de Barcelona menos quatre diaris, dos de canovins, un de romerista y un altre de carlí, s'associa pera demanar l'indult dels sentenciats a mort pels derrers aconteixements de Madrid.

Aquestos quatre diaris, lo de *Barcelona*, *La Dinastia*, *El Monitor* y *El Correo Catalán*, representan a partits que se han sublevat y que tornaran a sublevar-se, mes ó menos tart.

Lo dia en que ho lassin ja sabem lo passat ab que havém de medirlos: lo mateix que ells volhan que s'empléi ara: la inclemencia y 'l rigor.

Afortunadament, malgrat lo pes del grave partit conservador, aquesta vegada ha pesat més la opinió pública, y la pietat, per no dir la justícia, ha triunfat: no 's vessarà la sanch dels derrers sublevats.

Nos n'alegrém per aquestos y pels conservadors.

Avans de reunir-se 'ls consells de guerra, ouhen una missa que 'n diuhen del Esperit Sant.

Si 'l senyor colom de la trinitat inspira als consells de Guerra com als predicadors, ja me explico ara certes etzegaladas.

Los consells de guerra son sermons furiosos posats en pólvora.

Que es la més ensejada de las músicas militars.

En Pavia està malalt, no sé si a consequència dels tràmits del indult.

Ell era acèrrim partidari de que 's fusellés als sublevats.

Fem memoria.
Algun dia potser convingui recordarli sas aficions pera consulario.

A consequència del indult, han dimitit los ministres de la Guerra y de Marina.

Victimas sacrificadas a la fusello-manía d'alguns de sos companys.

En aquestos últims dias no mes hi ha hagut set ó vuyt periòdichs denunciats de que tinguem noticia.

¡Y encara dirán que a Espanya no 's gosa de llibertat!

Habém rebut lo primer número de la *Revista del Ateneo obrero de Barcelona*.

Li desitjem llarga vida y tota mena de prosperitats.

La vista del procés del capellà Galeote en la Audiencia de Madrid posa de relleu lo corcat que està 'l clero espanyol, y quan convé tocarli la esquena pera posarlo a rotlló.
Concupiscencia a dalt, odió a baix, vicis per

tot: tal es lo que 's desprén de las declaraciones de molts ensotnats.

Respecte al processat, ja pot ben dir-se que si no es boig n'hi falta un bull.

La opinió dels metjies respecte a sa bojeria, es de lo més divertit: Tants metjies tantas opinions distintas. ¡Y aixó que 's tracta de portar ó no un home al pal!

En fi, lo procés d' en Galeote servirà quan menos pera donarnos tela als heretjies pera procurar la moralisació del clero, nosaltres *Motín*.

Un feligrés de Tarragona nos escriu queixant-se del sagristà de Sant Agustí, del qual conta que se las campa ab una devota casada, y no sé qué més conta d'un escolaner que 's va atropar fent certs exercicis espirituals.

¡B-h, bah! ¡Qué dimontri n'hem de fer si l'home s'apronta!

Aixó deu ser enveja del altre feligrés.
Home, si tantas ganas ne té, posis sotana.

Se 'ns diu que 'l dimecres per la tarde en la Rambla de Canaletas, passá un fet sobradament edificant.

Una dona esperava a un senyor garrot en mà, y al mesurarli las primeras bastonadas li tirá a terra 'l barret y 's veje que portava corona de capellà.

La dona 's queixava d'haver sigut enganyada y 'l reverent vestit de persona procurava escorre 'l bulto.

No cal dir que 'l escándol fou gran.
¡Es una delicia aixó del celibat!

¡Vaja, que es un gust anar a las romerias!
Darrerament n'hi ha hagut una a Nostre Senyora del Porto d'Ave (Portugal) en que 's mogué tan gran abalot que la tropa tingué que formar lo quadro contra 'la allí reunits, resultant un home mort d'un cop de bayoneta y una criatura atropellada y mal ferida.

Las nostras diversions nacionals tenen aixó de bo.

Que sempre s'hi està ab la vida pendent de un fil.

Decididament havém de tenir especial cuydado en veure a qui rebém a casa.

Avans de deixarhi entrar a una persona, havém de preguntarli:

—¿Qué aneu a confessar?
Y si 'ns diu que sí, no deixarla entrar.

En pochos dias havém llegit quatre ó cinch cassos de lladres que se n'han anat a confessar y han retornat, per medi del confessor, los diners que havian robats.

Lo derrer de aquestos cassos lo trovém en un diari de Saragossa.

Ab aixó ja ho sabem.
Molt ull ab los que tenen la costum de confessarse.

XARADA
A la tres dos vaig anar lo dilluns al demati y ta tot n'hi feu comprar una missa d'ha regona que diu la vol regular a la noya de la Puta, y al meteix temps vaig comprar una novela per mi puig tinch ganas de llegir una veura que també hi ha que son ven en catalá per D. Ha dos tres Martí.
Nov GRAN

GEROGLÍFICH
LD DL
C fa N
LO LO
Missions

SOLUCIONS
É LAS CANONIAS DEL NÚMERO PASAT
XARADA: — Pe-vi-a. Dis-pu-ta.
TARACA-GLORIAS: — Petros y Joquitta.
Imprenta LA CADEWIA. Ronda de la Universitat, 6. Barcelona

TIPOS BURGESOS

Me llevo al punt de mitj dia.

Esmorzo a casa Martin.

Faig l'os unas quantas horas...

Y me'n torno cap al llit.